

Jeremiáš - prorok prisľúbenia

Jeremiáš je jedna z najdramatickejších postáv Starého zákona. Narodil sa okolo roku 650 pred Kristom a za proroka bol povolán už v mladom veku - práve mladosť bola dôvodom, prečo sa vzpíeral prijať prorocké poslanie. Boh ho uistuje, že bude s ním, že ho neopustí: „Neboj sa ich, veď ja som s tebou, aby som ťa vyslobodil.“ (Jer 1, 8) a tiež: „Budú s tebou zápasit', ale nepremôžu ťa, lebo s tebou som ja ... aby som ťa vyslobodil.“ (Jer 1, 19), ako aj Boží výrok, že urobí Jeremiáša „opevněným mestom, železným stĺpom a kovovým múrom proti celej krajine, ...“ (Jer 1, 18)

No napriek týmto uisteniam Jeremiáš, veľmi citlivý človek, prežíva vo svojom živote nesmierne zúfalstvo, opustenosť a beznádej. Jeremiáša hlboko poznačila doba, v ktorej žil, preto je dôležité sa s ňou oboznámiť aspoň v stručnosti.

Pôsobil vlastne v najkritickejšom období dejín Júdskeho kráľovstva, totiž v dobe bezprostredne pred a v čase babylonského zajatia, čiže v dobe dobytia Jeruzalema a chrámu.

Kráľ Jošiáš (panoval v rokoch 640 - 609 pred Kristom) sa postavil na stranu novovychádzajúcej babylonskej moci. Túto politiku zastával vždy aj Jeremiáš (jeho vystúpenia zasahujú do spoločenského a politického života Judska). Jeremiáš kritizuje vsadenie kráľa Jojakima (609 - 598) na pomoc Egypta a jeho vzbura proti Babylončanom (602). Predpovedá 70-ročné zajatie a kráľovi tvrdí, že ho čaká pohreb osla (t. j. bez pôct). Za kráľa Sidkiáša (598 - 587) je Jeruzalem obliehaný (589/8) a nakoniec je dobytý aj chrám (586) a nasleduje ďalšie odvedenie obyvateľstva (to prvé bolo v roku 598 za kráľa Jojakima - tu bol odvedený aj prorok Ezechiel). V roku 589/8 je Jeremiáš uväznený. Sidkiáš je odvedený do zajatia. Za miestodržiteľa v krajine bol dosadený Gedeliáš (a to už hovoríme o zániku Júdskeho kráľovstva), ale po niekoľkých mesiacoch je zavraždený a Jeremiáš je odvedený do Egypta. Potom nasleduje ešte tretia depor-

tácia júdskeho obyvateľstva do babylonského zajatia (582/1).

Na osobe Jeremiáša ma fascinuje jeho prežívanie udalostí, je osobou, ktorá nielen ohlasuje Pánovo slovo, ale na vlastnej koži prežíva utrpenie svojej krajiny. Už som spomenul, že sa zdráhal prijať prorocké poslanie. Odohráva sa v ňom dráma, ktorú nám podáva s otriasajúcou úprimnosťou. Svoju vlasť miluje a radí, oproti väčšine národa, obrátiť sa k Babylončanom, pretože iba on vie, že tak je to najlepšie, že inak ich stihne hrozný osud. Naproti tomu ostatní chcú sa proti nim postaviť a brániť stoj čo stoj svoju nezávislosť a svoje kráľovstvo - a týmto postojom pripravujú vlastne kráľovstvu hrob. Jeremiáš je v očiach ľudu babylonsky sprisahanec, nazývajú ho zradcom, hoci on svoju vlasť miluje. Prežíva hrozné utrpenia, vo väzení, potom je odvedený do Egypta, kde, podľa tradície, je kameňovaný. No ešte viac ho mučí vnútorný stav zúfalstva, beznádeje. Preklína deň, kedy sa narodil, stráca dôveru v Boha, pozerá sa na seba ako na muža sporu, ktorého všetci preklínajú, hoci slúžil iba Bohu. Cíti sa oklamáný Bohom a predsa ho nemôže opustiť.

Jeremiáš je skutočne veľkou postavou dejín Starého zákona. Na svoje žaloby a náreky nedostáva odpoveď. Musí mu postačiť sľub z doby jeho povolania „Budem po tvojom boku!“ Čuduje sa niekto jeho zúfalstvu? A napriek bezútešnosti neprestajne ohlasuje výroky Pánove, nekompromisne a vytrvalo.

Často sa pýtam, kto by zniesol toľké utrpenie? Napadá mi aj istá analógia. Každému človeku Pán povedal „Budem po tvojom boku!“, napriek jeho utrpeniu, neuznaniu, osamelosti, pocitu opustenosti Bohom, znechuteniu zo spoločenského života, i z kríz v osobnom duchovnom živote, či v poloverejnom živote; i napriek pocitu nedôvery. „Budem po tvojom boku!“, to sú slová pre každého z nás, či ich počujeme alebo nie. Či okrem tohto ubezpečenia pocítujeme aj iné, alebo, ako Jeremiáš, nie. Každý sa tak trochu podobáme Jeremiášovi.

R.: Pomoc nám príde od Pána, ktorý stvoril nebo i zem.

Svoj zrak upieram na vrchy: príde mi odtiaľ pomoc? Pomoc mi príde od Pána, ktorý stvoril nebo i zem.
- R.

Nedovolí, aby sa ti noha zachvela, nezdríemne ten, čo ťa stráži. Nedrieme veru, ani nespí ten čo stráži Izraela.
- R.

Pán ťa stráži, Pán je tvoja záštita po tvojej pravici. Za dňa ťa slnko nezraní ani mesiac za noci.
- R.

Pán ťa bude chrániť od všetkého zlého; Pán ti bude chrániť život. Pán bude chrániť tvoj odchod i príchod odteraz až naveky.
- R.

Vytrvalá modlitba je školou dôvery

V Lurdoch, vo Fatime, v Lorete, ale aj na mnohých iných svetových pútnických miestach i okolo mariánskych kaplniek v malých mestách a dedinkách po celom svete je množstvo tabuliek s krátkym slovom „Vďaka!“ „Vďaka za vyslyšanie“... Okolo ludskej kaplnky na známej bratislavskej Hlbokej ceste tvoria tabuľky dlhé steny a vyšla celá kniha o zaujímavých osudoch, skrývajúcich sa za jednotlivými slovami vďaky. Sú prejavom viery a dôkazom, že Boh vypočuje tých, čo ho s dôverou prosia.

V Efeze, podobne ako v Jeruzaleme, kde je známy Múr nárekov, sú zas obrovské steny s napísanými prosbami. Tie hovoria viac o naliehavých ľudských potrebách. Bolo by však zaujímavé vidieť, aká stena by bola potrebná, aby sa na ňu mohli pripevniť tabuľky s nevypočítanými prosbami. Nechcem sa rúhať, ale asi by ich bolo nepomerne viac. Nevypočítaná modlitba, to je ťažká otázka. Často rezonuje už v biblických žalmoch. Na dôvod odpovedá svätý Augustín slovnou hračkou: „Mali, mala, malé petimus - lí (sme), o zlé a zle prosíme.“ Je to len čiastočná odpoveď. Nevinní v bombardovaných mestách, matka prosiaca za svoje ohrozené dieťa, človek hľadajúci vieru prosia celkom isto úprimne, vrúčne a o dobrú vec. A Otec, milujúci svoje deti, neraz celé roky napriek tomu mlčí. Ide len o skúšku vytrvalosti? Svätý Augustín poukazuje na hlbší dôvod. Ak Boh hneď neodpovie na našu potrebu, spôsobí tým, že ho dlhšie potrebujeme, že sa na neho dlhšie obraciame a čoraz viac sa s ním zblížujeme. Často natoľko, že postupne pochopíme, ako bolo pre nás lepšie, ak nás Boh hneď nevypočul. Najväčším darom nie je dosiahnutá vec, o ktorú sme prosili, ale sám Boh, ktorého sme pri tom spoznali. Niečo podobné zažil môj známy. Pri opakovanom vybavovaní služobnej záležitosti spoznal v úradníčke, s ktorou sa stretal, svoju budúcu manželku. Žije s ňou šťastne už niekoľko desaťročí a je veľmi vďačný, že sa vtedy agenda nevyriešila na počkanie.

Podobenstvom o sudcovi a vdove, v ktorom Učiteľ používa hru kontrastu, chce Ježiš podčiarknuť, „ako sa treba stále modliť a neochabovať“, povzbudiť nás do vytrvalosti. A to je len jedna zo základných črt modlitby. Vytrvalosť však neznamená neustále opakovať to isté. Je to čas dialógu, pýtania sa na Božiu vôľu, odovzdávania sa do jeho prozreteľných rozhodnutí. Vytrvalosť, to je rast v dôvere, spoznávanie a uznávanie, že Božie myšlienky sú iné ako naše myšlienky. Aj v bežnom živote pri čakaní na výsledky lekárskeho vyšetrenia, na odpoveď na žiadosť o zamestnanie či iné vážne rozhodnutie, kladieme si základné otázky, zvažujeme alternatívy, čo urobíme. O to viac tak treba robiť pri vytrvalej modlitbe. Na inom mieste Lukášovho evanjelia po výzve „Hľadajte a nájdete, klopte a otvorí vám“ a uistení, že ak syn prosí otca o rybu, ten mu nedá hada, dodáva Ježiš zaujímavé a kľúčové slová: „O čo skôr dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo ho prosia.“ Áno, prosebná modlitba má byť konkrétna, máme vkladať do nej, čo nás tlačí, ale má byť aj odovzdaná a má byť prosbou o dar Ducha Svätého, „Darcu všetkých darov“, ktorý nám pomôže spoznať a prijať Božiu vôľu, chcieť to, čo chce Boh, a on sám bude prednášať k Bohu naše prosby. Vytrvalej a odovzdanej modlitbe sa však dá naučiť len jediným spôsobom: ak sa budeme s dôverou a vytrvale modliť.

Marián Gavenda

Požehnanie na cestu

*Nech sa vyrovnajú cesty pred tvojimi nohami,
aby si sa nepotkol na strmom chodníku.
Nech máš vietor za sebou,
keď nad krajinou zúria búrky a chce ťa vytrhnúť z tvojej
rovnováhy.*

*Nech slnko svieti na tvoju tvár, keď ponad polia
vejú chladné vetry a tvoje ruky začínajú mrznúť.*

*Kiežby si si uchoval v srdci vďačnosť aj vtedy, keď ťa
navštívi niečo zlé a trápi ťa to.*

Kiežby si pochopil, že utrpením a bolesťou dozrievaš.

*Kiežby si mal drahocenné spomienky na dobré časy, na
dni, týždne a mesiace, ktoré pre teba kedysi veľmi veľa
znamenal.*

*Nech ťa svojim požehnaním ožiari Svetlo a zapáli ti
srdce, až sa rozhorí ako oheň na rašelinisku.*

*A potom nech príde cudzinec a zohreje sa pri ňom
rovnako ako priateľ.*

Adalbert L. Balling

Sväté omše v 29 týždni Cezročného obdobia (C)

18.X. pondelok

18.00 Za farníkov

19.X. utorok

18.00 Na úmysel darcu

20.X. streda

18.00 Za Ľ Cypriána Macáka

21.X.štvrtok- Celodenná poklona Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej

8.00 Vystavenie Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej

18.00 Za Ľ Teréziu Husákovú, dcéru Augustínu
a vnučku Máriu

22.X. piatok

18.00 Na poďakovanie za zdravie a Božiu pomoc

23. X.sobota

8.00 Za Ľ Štefana Nagya – 1. výročie

Upratovanie kostola č.d. 52 - 75

24.X. 30 nedeľa cezročného obdobia

8.00 Za zdravie a Božie požehnanie pre Máriu
Macákovú – 97 rokov života

Lektori: Hájčiková, Vráblová

9.15 Za Ľ Emanuela Vrábela – 30 dní

Lektori: Bublavá, Kordošová

Liturgický kalendár

18.X. pondelok	sv.Lukáš, evanjelista - sviatok
19.X. utorok	sv.Ján de Brébeuf, kňaz a spol.,mučeníci
20.X. streda	sv.Koloman, sv.Eduard
21.X. štvrtok	sv.Hilarion, sv.Uršula
22.X. piatok	sv.Salome, sv.Kordula
23.X. sobota	sv. Ján Kapistránsky

Vo štvrtok 21. októbra 2010 sa v našej farnosti uskutoční výročná farská poklona. Sviatosť Oltárna bude vystavená od 8:00 h. do 18:00 h., kedy sa ukončí slávnostným požehnaním. Táto výročná farská poklona je súčasťou ustavičnej poklony v arcidiecéze.

Nepochopenie

Staré príslovie hovorí, že ak chceme niekoho spoznať, musíme s ním zjesť vrece soli. Indiáni to vyjadrili slovami, že by sme mali chodiť aspoň pätnásť dní v jeho mokasínach. Až po mnohých dňoch spoločného stravovania a pochodu môžeme o niekom vyjadriť svoj úsudok. Dovtedy sú akékoľvek názory a hodnotenia vlastne vo veľkej miere iba prejavom našej slabej informovanosti, ale aj nezrelosti a nedostatočnej duševnej hygieny. Nech je akokoľvek, nie náhodou vznikli vyjadrenia, že ak chceme niekoho skutočne pochopiť, mali by sme byť v jeho koži. Byť v niekoho koži vlastne ani nie je možné, preto vzniká otázka, do akej miery môžeme niekomu rozumieť alebo chápať dôvody jeho konania a skutkov. Skutočnosť je totiž taká, že sa navzájom veľmi málo poznáme, a preto sa ani nechápeme. A nielen to, my to vzájomné neporozumenie prehľubujeme a zväčšujeme, až kým nedospejeme do štádia, keď ľudí označujeme rôznymi nálepkami a odsudzujeme ich. Čo iné sú naše ohovárania a klebety? Čo iné by mohli byť naše vyčítavé pohľady, naše tlmené šepkanie a podpichovanie?

Ak si človek vezme niekoho na mušku a začne ho ohovárať, vyjadruje vlastne na jednej strane o ňom svoj názor, ale na druhej strane vysielá aj nevyslovený odkaz: Viete, on alebo ona je taký a taká, ale ja som úplne iný alebo iná. Konfúcius by povedal: „Ak rozprávame zle o iných, ešte neznamená, že my sa stávame lepšími.“ Napokon, ostáva naďalej otvorená otázka: naozaj sme sa pokúsili zjesť aspoň trocha soli s človekom, o ktorom sa odvažujeme vynášať súdy, a pokúsili sme sa obuť si aspoň na chvíľu jeho mokasíny? Známy francúzsky filozof a literát Albert Camus povedal: „Niekoho odsúdiť znamená nechápať ho.“ Skutočne, ak niekoho odsudzujeme, jasne dávame najavo, že mu nerozumieme. Nechápeme jeho skutočnú situáciu, lebo nepoznáme ani príčiny, ani dôvody jeho konania. Ale možno sme aj namyslení, a preto nechceme vidieť aj isté premeny, ktoré sa na človeku dejú spôsobom, ktorý je pre nás nedostupný a neprijateľný. Lebo Boh aj takto koná. Má sto podôb na spoznanie. Jeho spôsob je vždy nový a nedostupný a málokedy nám bude úplne jasné, prečo je ktosi „vedený do pokušenia“ alebo vstúpil do okamihu tmy - čo potvrdili aj mystici a známi hriešnici - kajúnci.

A v podstate všetkých skutkov, teda aj skutkov hodných odsúdenia, je vlastne potreba, aby nám rozumeli, aby nás chápali a mali radi a aby sme sami seba pochopili a mali radi. Sedieť v „chóre posmešnikov“, ako by povedala biblická múdrosť, naozaj nie je nijaké hrdinstvo. Ale chcieť rozumieť človeku, chcieť s ním jesť jeho suchý chlieb a kráčať v jeho občas pritesných topánkach, to je už iná vec. Ježiš preto veľmi rozhodne povedal svojim: „Nesúďte, aby ste neboli súdení.“ Súdiť niekoho iného znamená nerozumieť mu, ale v evanjeliomom zmysle znamená vynášať rozsudok aj nad sebou samým. Preto na tom istom mieste Ježiš uvádza

správny princíp konania: „Odpúšťajte a bude vám odpustené.“

Zjesť vrece soli so všetkými ľuďmi alebo kráčať v mokasínach všetkých, nie je možné. Ale môžeme urobiť aspoň to, že ich nebudeme špiniť našimi ústami, naším pohrdavým pohľadom, výsmechom či klebetami. To, čo je cennejšie, čo nás formuje, to evanjeliové je: robiť druhému to, čo si želáme, aby robil nám. A ešte viac znamená nastaviť aj druhú stranu tváre, prejsť o jednu míľu navyše s tým, ktorý ťa prinútil prejsť dve, tomu, kto ti vzal kabát, ponúknuť aj košeľu... Človek sa musí často pokúšať robiť nemožné, aby dospel k tomu, čo je možné. A o to ide.

Anton Šuljič „Dobrý manažér“

Požehnanie bytu

Milosrdný Bože, ty si nás navštívil v Ježišovi, tvojom synovi a prebýval si s nami. Prosím ťa za svoj byt: požehnaj priestory môjho bytu a naplň ich svojím požehnaním. Vyžeň z nich všetkých zlých duchov, všetky spory a smútok, všetku vnútornú otupenosť a chlad. Daj, nech sa v týchto izbách cítim ako doma a verím, že ty sám tu prebývaš so mnou a vo mne. Ty si tajomstvo, a ak prebývaš v mojom dome, smiem sa v ňom cítiť ako doma.

Pretože ty si domov. Požehnaj moju pracovňu, aby moja práca prinášala požehnanie. Požehnaj moju obývaciu izbu, aby som v nej našiel pokoj a dokázal si oddýchnuť od práce, aby som sa tam cítil bezpečne, keď tam sedím a som sám sebou.

Daj, nech v tejto obývačke trávim príjemné chvíle so svojou rodinou a priateľmi. Požehnaj moju kuchyňu, aby mi dary, ktoré sa v nej pripravujú, prinášali silu, zdravie a radosť zo života. Požehnaj moju spálňu, aby som v nej mohol v pokoji spať a odovzdať sa do tvojich dobrotivých rúk. Požehnaj aj moje sny, aby mi ukazovali cestu a aby som pomocou nich našiel, čo potrebujem pre svoj život.

Požehnaj všetky miestnosti v mojom byte a buď mi v nich vždy nablízku, aby som sa pomocou tvojej blízkosti približoval k sebe a svojej rodine. Amen.

Anselm Grün OSB „Daruj mi široké srdce-modlitby“

Vôľa hory prenáša

Lekári v nemocnici pri tej starej panej už v podstate rezignovali. Aj za posledných šesť týždňov intenzívnej starostlivosti to s ňou šlo stále dole kopcom. Možno vydrží ešte tri-štyri týždne. Aj ona to tušila. Vyčerpaná a bez nádeje na zlepšenie sa odovzdala do vôle osudu.

A potom sa to stalo: Jej syn a nevesta prišli pri automobilovej nehode o život. Jej vnúčatá - sedemročný Viktor a štvorročná Dominika - ostali samé. Apatickú starú mamu v nemocnici zasiahla tá správa ako signál na poplach. Po počiatočnej fáze bolesti a zúfalstva sa s ňou udiala prekvapujúca zmena, zdalo sa, že do nej vošiel nový duch.

„Pán doktor, musím odtiaľto preč!“ naliehala na lekára. „Čo bude s deťmi? Okrem mňa nemajú nikoho!“

Ošetrojúci lekár sa snažil starenku uchlácholiť. Vysvetľoval, aká je slabá. Ale vždy, keď k nej prišiel, počúval jedno a to isté: „Musím odtiaľto preč!“ Na štvrtý deň pri vizite sedela oblečená na kraji postele. Ošetrojúci lekár len pokrčil plecami a prepustil ju z nemocnice.

Susedia nechceli veriť vlastným očiam, keď ju videli vystupovať z taxíka. To, čo dokázala v nasledujúcich týždňoch, prekvapilo všetkých. Totálne rozrušeným deťom bola oporou, vybavila všetky záležitosti, spojené s úmrtím a pohrebom. Medzitým pátrala po prijateľných možnostiach pre vnúčence. Odkiaľ na to brala sily? Bola diagnóza lekárov mylná? Nie, diagnóza bola správna.

Po dobrom mesiaci sa stará pani s úsmevom na tvári a so zväčšujúcimi sa bolesťami vrátila do nemocnice. „Je to vybavené, pán doktor,“ povedala s povzdychom. „Deti sú v dobrých rukách. Teraz sa aj ja môžem uložiť na odpočinok.“ Keď to povedala, zababušila sa do paplónu a od tej chvíle bola stále tichšia. Sily jej čím ďalej, tým viac ubúdali. Po týždni navždy zatvorila oči.

Lectio divina Nevzdávajme sa

Lk 18,1-8

¹Rozpovedal im podobenstvo o tom, že sa treba stále modliť a neochabovať. ²V jednom meste bol sudca, ktorý sa nebál Boha, ani človeka sa nehanbil. ³V tom meste bola aj vdova, ktorá k nemu chodila s prosbou: Zastaň sa ma proti môjmu protivníkovi! ⁴On síce dlho nechcel, no potom si povedal: Čo sa aj Boha nebojím a človeka sa nehanbím, ⁵zastanem sa tej vdovy, keď ma už toľko unúva. Nech ma napokon nedokaličí! ⁶A Pán dodal: Všimnite si, čo povedal ten nespravodlivý sudca! ⁷Či sa Boh nezastane svojich vyvolených, ktorí k nemu volajú dňom i nocou? Či bude meškať s pomocou pre nich? ⁸Hovorím vám: Hneď sa ich zastane. Ale či Syn človeka nájde vieru na zemi, keď príde?

Ďalšie čítania: Ex 17,8-13; Ž 121,1-8; 2Tim 3,14 - 4,2

ČÍTANIE:

Ježiš je pánom, ktorý vyjasňuje zložité myšlienky. V tomto čítaní používa jednoduchý príbeh, aby vysvetlil dôležitosť vytrvalosti, ktorú spája s modlitbou.

Je tu opísaná vdova, ktorá sa obracia na sudcu a hľadá spravodlivosť. Ona jednoducho chce, aby potvrdil jej práva tak, aby to bolo v zhode so zákonom a aj jej oponentom. Ale pre nejaký dôvod sudca odmieta vypočuť jej prípad.

Nakoniec sa sudca vzdá, nie preto, že je to správna vec, ktorú má vykonať, ale preto, že si uvedomuje, že táto žena sa nevzdáva. Vdova sa nemôže zmieriť s predstavou, že bude k nemu chodiť znova a znova, až kým nepovolí a neposúdi jej prípad spravodlivo, v jej prospech.

Ježiš potom dáva do kontrastu správanie skorumpovaného sudcu a Boha. Rozdiely sú také veľké, že je to, akoby sme porovnávali čierne s bielym. Ježiš nás uisťuje, že Boh bude súdiť v prospech svojho ľudu a spraví to okamžite. Prečo? Pretože Boh je dobrý a spravodlivý. Takže sa nemáme báť žiadať Boha o pomoc, pretože určite odpovie (prvá polovica 8. verša). V druhej polovici 8. verša kladie Ježiš ďalšiu otázku: „Ale či Syn človeka nájde vieru na zemi, keď príde?“ Čo má táto otázka spoločné s vytrvalosťou v modlitbe?

Možno Ježiš hovorí, že vytrvalosť v modlitbe je posilnená vierou. Ak veríme, že Boh nás miluje, potom sa neprestaneme modliť, aj keď nám Boh neodpovie ihneď. Ježiš navyše naznačuje, že jeho návrat môže trvať dlhšie, než niektorí očakávajú.

Preto táto stať odkazuje na trpezlivosť a vytrvalosť v modlitbe a je určená hlavne tým, ktorí sú mu verní a modlia sa.

Vytrvalá modlitba podporuje vernú nádej a to je to, čím Ježiš začal svoje podobenstvo. Spája nás s veršami v Lk 21,34-36, aby sme bdeli a modlili sa, lebo nikto nepozná čas Ježišovho návratu. A to nesie v sebe pravdu ako pre učeníkov v tej dobe, tak aj pre nás dnes.

MEDITÁCIA:

Rozmýšľajme o všetkých situáciách, v ktorých sme museli dlho čakať Božiu odpoveď na svoje modlitby. Čo nás podporilo, aby sme v nich vytrvali a nevzdali sa?

Čo myslíte, prečo Boh neodpovie na naše modlitby vždy hneď, alebo povie nie?

Uvažujme nad paralelným čítaním k tomuto čítaniu v Mt 7,11, ktoré nás tiež učí o vytrvalosti v modlitbe: „Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá dobré dary váš nebeský Otec tým, čo ho prosia.“

MODLITBA:

Ž 121,2 nám pripomína že: „Moja pomoc je od Hospodina, ktorý utvoril nebo i zem.“

Prečo neprednesieme Bohu veci, ktoré nás v dnešnej modlitbe opäť znepokojujú? Poprosme ho o jeho pomoc, aby sme sa nevzdávali, keď čakáme na jeho odpoveď. Vzdávajme vďaky za to, že nás náš všemocný Stvoriteľ vesmíru nikdy nezradí.

KONTEMPLÁCIA:

Uvažujme nad Pavlovými slovami v 2Tim 3,14 - 4,2, hlavne nad veršami 16-17 pod tým. Čo pre nás znamenajú?

„Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na učenie, karhanie, nápravu a výchovu v spravodlivosti, aby Boží človek bol dokonalý a pripravený na každé dobré dielo.“

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku